

Вестник на българите в Детройт

6 СЕПТЕМВРИ - СЪЕДИНЕНИЕТО НА БЪЛГАРИЯ

На 6-ти Септември 1885 г. Източна Румелия се съединява с Княжество България. Това постижение - дело на българския народ, има огромно значение. Съединението е най-големият дипломатически успех на България след Освобождението. Българският народ намира сили да отхвърли половината от клаузите на Берлинския договор и да обедини двете най-големи територии, населени с българи.

На Берлинския конгрес българската нация е разпокъсана жестоко. Земите между Дунав и Стара Планина заедно със Софийското поле са територията на Третата Българска държава. Княжество България е конституционна монархия, намираща се под върховната власт на султана. На юг от Балкана се създава автономна област под името Източна Румелия, т.е. под пряката политическа и военна власт на султана, но независима във вътрешното си управление.

Македония, Беломорска Тракия и по-голяма част от Одринска Тракия са върнати на Турция. Румъния слага ръка на Северна Добруджа. Така наречените Западни покрайнини остават в сръбските граници. Берлинският договор е в основата на българския въпрос - обединението на българите, живеещи извън пределите на родината. Той става водещ в политиката на българските правителства в следващите десетилетия. За току-що освободения български народ борбата продължава. От двете страни на Балкана започва създаване на комитети, начело на които застават видни дейци от Априлското въстание. В началото на 1885 г. в Пловдив се създава Българо-

македонски таен комитет начело със Захари Стоянов, апостол на Старозагорското въстание. През април с.г. прераства в БТЦРК (Български Таен Централен Революционен Комитет). За кратко време са изградени местни комитети в по-големите градове. Населението от тези райони пази горещия спомен за погиналите апостоли и войводи и с въодушевление подема призивите за борба.

Сложната обстановка в Източна Румелия рязко приближава началото на конкретните действия. В първите дни на септември в Чирпан са разкъсани султанските знамена. На 2-ри септември ученици от Панагюрище се вдигат на демонстрация, за което са арестувани. Следват бурни народни вълнения срещу султана в много градове. Часът на Съединението удря, когато в Пловдив влизат въоръжени отряди. Генерал-губернаторът подава оставка с думите «Аз съм българин и желая българският народ да е щастлив»! Милицията не дава нито един изстрел и споделя всенародните вълнения. Големият публицист Симеон Радев описва утрото на 6 Септември: "Народът ликуваше през това време. По улиците се раздаваха прокламациите на Захари. От всички страни се издигаха викове в утринното небе "Да живее княз Александър! Да живее Съединена България"! - ден на победоносна революция и на народно щастие.

В този брой четете:

Концерт на Петър Ралчев	2
На гости на	4
Български бебета	5
Зеленчукова градина	5
Електронен вестник	6
Застраховка "Живот"	7
Триптих за обич	10

Скоро гръмнаха и музиките." Два дни по-късно, на 8 Септември княз Александър издава манифест, с който приема Съединението. По пътя към Пловдив е срещан тържествено по градове и села.

Няколко години по-късно, на 22 Септември 1908 г. новият княз Фердинанд тържествено ще обяви Независимостта на България от турския султан. Така от Освобождението на 3 март 1878 г. до истинската свобода изминават 30 години.

Пълният успех на Съединението показва, че когато всички сили се обединят, дори и една малка и разпокъсана нация има възможност да осъществи своите идеали независимо, че настреща й се противопоставят големи държави. Съдът на историята е категоричен - Съединението остава завинаги сред делата, с които можем да се гордеем.

АТАНАСКА БОНЕВА

ХАЙДЕ НА БЪЛГАРСКО УЧИЛИЩЕ

Първият учебен ден на Школата „Аз съм българче” ще бъде на 13 септември (неделя) от 13.00 до 15.00 часа в библиотеката в Wixom.

Адресът е: 49015 Pontiac Trl., Wixom, 48393.

На първото занятие са поканени всички деца, независимо от възрастта им.

Елате заедно да отпразнуваме първия учебен ден в българското училище!

ДИАНА ЧОЛАКОВА – ръководител на Школата

*Успешна
учебна година
на всички
ученици и
учители!*

ПОКАНА - ПЕТЪР РАЛЧЕВ НА 24 ОКТОМВРИ (СЪБОТА) ОТ 20.00 ЧАСА

Заповядайте да послушате и да се насладите на живо на истинския български фолклор в изпълнение на световно известния акордеонист ПЕТЪР РАЛЧЕВ.

Петър Ралчев е акордеонист със своеобразен стил, отличаващ се с виртуозност, мелодичност, богата хармония и импровизация. Завършил е Музикалното училище в Пловдив, което дава основата на неговото изпълнителско майсторство. Там се запознава с виолиста Георги Янев и създават оркестър “Орфей”. За две години Петър записва 9 свои изпълнения — самостоятелно и с кларнетиста Иво Папазов. През 1991 г. Петър Ралчев и квинтет, изпълняващ българска народна музика, са на турне в САЩ. Те свирят в Смитсонови Институт, в Библиотеката на Конгреса във Вашингтон и имат 30 минутно участие по радио “Гласът на Америка”. Петър Ралчев изнася семинар в Центъра за Източноевропейски изследвания в Юджийн, Вашингтон, на тема Българска народна музика. През 1991-1992 г. свири

На Снимката: Петър Ралчев

в Канада — Ванкувър и Монреал и участва на живо по CBS. Петър е включен в книгата "История на Акордеона", публикувана във Франция през 1991 г. от Франсоа Билярд и Дидиер Росин. Има турнета също в Германия, Унгария, Норвегия и Русия. През 2000 г. той реализира още 2 проекта — албум с немската формация "BATORU" и CD с етно-джаз в трио с перкусиониста Стоян Янкулов и китариста Атешан Юсеинов.

Адрес на ресторанта:

BONE YARD BBQ RESTAURANT
31006 ORCHARD LAKE RD
FARMINGTON HILLS, MI 48331

Предварителни заявки на телефон

(248) 802-7329 Диана или

(248) 802-7345 Димитър.

Цена за възрастни \$15,

деца до 12 години — \$10.

Менюто е по избор от ресторанта.

Местата са ограничени.

Заявки можете да изпращате на адрес:

1379 Sherwood Forest Ct., Waterford, MI 48327.

20 ГОДИНИ ДЕМОКРАЦИЯ В БЪЛГАРИЯ И РУМЪНИЯ

Георги Господинов, писател, разказва: "Помните ли дъвките "Идеал" и паста "Поморин"? А бригадите, "Москвичите", опашката за портокали, политическите вицове, страшното и смешното на онова време..."

На 1-ви ноември 2009 г. (неделя) в Troy Public Library ще се проведе среща-дискусия "Какво се случи в България на 10 ноември 1989 г." с историческо представяне на български и английски език. Ще бъде показан филм за събитията в Румъния. Даниела Начева ще представи книгата си „Роден за друг свят”. С кратка програма ще бъде отбелязан Деня на будителите 1-ви ноември.

Срещата ще продължи с разкази - лични истории от времето на социализма. Поканваме нашите читатели

да ни изпратят свои спомени на адрес info@bulgariansindetroit.com. Избрани истории ще бъдат публикувани в следващите броеве на вестника.

Място: Troy Public Library, 510 Big Beaver, Troy, MI 48084

Дата: 1 ноември (неделя)

Време: от 15.00 до 17.00 часа

Вход свободен.

Струва си да посетите и интернет-страницата www.spomeniteni.org, създадена през 2004 г. по идея на Диана Иванова, Румен Петров, Калин Манолов и Георги Господинов.

ДЕН ЗА РАВНОПРАВИЕ НА ЖЕНИТЕ

Губернаторът на Мичиган, г-жа Дженифър Гранхолм обяви 26 август за Ден за равноправие на жените в Мичиган със специална прокламация. Денят е избран не случайно. На тази дата, през 1920 г. е приета 19-тата поправка на Конституцията на САЩ, с която жените получават правото да гласуват.

Кампанията да се направи промяна на Конституцията започва през 1848 г. на първата конференция на жените в Seneca Falls, New York.

Цели 72 години привърженици на идеята стачкуват, организират митинги и шествия, раздават листовки, водят словесни дебати с опонентите си и лежат в затвори. Така каузата „Жените да имат избирателно право” побеждава. Денят за равноправие на жените е въведен в САЩ през 1971 г. по искане на сенатора Бела Абзуг.

ДАНИЕЛА НАЧЕВА

По материали от печата

ПЕТЪР БАРБОВ Е РИСУВАЧ С ТОЧНА РЪКА И ОКО

Петър Барбов е от хората, които не са се чудили какво училище да изберат. Роден в китното подбалканско градче Сопот, той завършва художествената гимназия в Пловдив и продължава да развива таланта си във Великотърновския университет, специалност «Педагогика на изобразителното изкуство». Работи като учител в Горна Оряховица и в Хисар, а след това съдбата го отвежда в Швейцария, където за периода 1994 -2000 г. прави пет самостоятелни изложби в различни галерии. Картините, по-голямата част от които са абстрактна живопис в техника маслени бои и акварел, се посрещат с ентузиазъм от ценители и купувачи.

През това време Елеонора Барбов е в САЩ, работи в обществена пералня и учи английски език. Пералнята на 10 миля и Van Dyke е буквално "превзета" от българи. Това място служи като старт за новодошли емигранти в продължение на цели шест години. Нора, както я знаят приятелите, е от Пловдив и е завършила Музикалната академия в града. С Петьо се запознава в гимназията в Хисар, където тя е била учител по музика. Възобновяват контактите си през 2003 г. и след гостуване на Нора в страната на часовниците и шоколадите идва решението да се оженят.

Приятелите им, начело с Митра Енчева им спретват посрещане-сватба през май 2005 г. с народни носии и дарове. Не е лесно за Петър, който знае перфектно немски, да учи английски език и да си намери работа. Той завършва успешно курсове за автомобилно моделиране и започва работа като скултор в дизайнерския отдел на Дженеръл Мотърс. Елеонора е вече учител по музика към Lakeview Public Schools. През април 2008 г. се ражда дъщеря им Кристина. Детето расте обградено с много любов и грижи.

Семейство Барбови са привърженици на здравословното хранене и активния начин на живот. Обичат да пътуват и посещават интересни места. Можете да ги видите на неделната служба в църквата «Свети Климент» в Dearborn или в манастира «Свети Сава» в Harper Woods. Както казва Петьо, «спазваме традициите и се опитваме да бъдем добри християни». Според думите на Нора, «Детройт може и да не е най-добрия град за живеене, но тук ние сме благословени от Бога с истински приятели!»

Артистичното семейство живее в апартамент в Троу, където за съжаление няма място за ателие на Петьо. Последните му картини представят цикъла „Полетът на Икар“. В тези композиции може да видите сюжети и елементи от гръцката митология, пренесени в нова сюрреалистична среда. Мечтата му е да рисува и направи изложба, дори си е купил платна. Няколко семейства в Метро Детройт с гордост се хвалят с портретите в техника сух пастел, които Петьо е нарисувал. Талантливият рисуващ е предал и най-малките детайли толкова точно, че за наблюдателите е трудно да решат дали това е рисунка или снимка. Вярвам, че тепърва ще слушаеме за художника Петър Барбов. Да му пожелаем здраве и успех.

ДАНИЕЛА НАЧЕВА

БЪЛГАРСКИ БЕБЕТА

На 21 август се роди Лорен (8 lb 2 oz), второ момиченце в семейството на Милина и Jeff Vorisen от Ferndale. Да помага за бебето е дошла и баба Нели от Стара Загора. Каката Анжелина вече свиква с бебето и обича заедно да ходят на разходки.

Честито!

Бебе Габриела, родена на 26 юли е първото дете на Красимира и Емил Ованесян от Sterling Heights. Момиченцето е тежало 2.920 кг и е било дълго 48.9 см. На внучката се радва от близо и бабата (с опит от гледане на други двама внуци), пристигнала от България специално за случая.

Честита радост!

Светла Котева и Иван Иванов от Macomb са щастливите родители на Михаела Веси Иванов, родена на 21 юли в 23.15 часа. Още по размерите от 4.035 кг и 54 см. личи, че това е бъдеща манекенка, а може би и бъдеща Мис Америка! Според думите на мама, бебето е лакомо и много кротко.

Честито!

Българска зеленчукова градина в Shelby Township

Семейството на Йовчо и Кичка Цурови са горди с тяхната зеленчукова градина. При това, и двамата нямат опит в градинарството от България. Живели са в малка панелка в Пловдив, но тук още при купуването на къщата си в Шелби Тауншип заделят един крадрат за градина. Какво ли няма тук – домати, краставици, лук, праз (от тънкия, както си го знаем от България), чушки, чесън, тиквички, джоджен (гъзозум), чубрица... Семената са донесени от България. Според Кичка, тукашният чесън е лют и жилав, затова си сеят от нашия. Децата им помагат с поливането и връзването на домати.

Йовчо пък е майстор на маринованите чушки и туршиите. С огромно желание той реже зеленчуци, събира рецепти и после с гордост предлага кулинарните си творения на гости. Песента на дует Ритон «Елате ни гости» като че ли е писана за това семейство, защото у тях ще бъдете нагостени като за празник.

Предлагаме ви рецепта за царска туршия от семейната кулинарна книга:

ЦАРСКА ТУРШИЯ

Продукти:

Една средно голяма зелка, един карфиол, 8-10 зелени или червени чушки, 5-6 големи моркова, настъргани на едро, 10 зърна черен пипер, 2-3 листа кервиз. Всичко се нарязва и обърква добре.

Марината:

1 1/2 чаена чаша оцет (1 чаена чаша = 200 гр.), 1/2 ч. ч. олио, 1/4 ч. ч. сол, 1/2 ч. ч. захар

Маринатата трябва да заври. След свалянето ѝ от огъня към нея се прибавят 3 стрити на прах аспирина. С така приготвената марината се заливат нарязаните зеленчуци и се покриват. Салатата се разбърква на всеки 15 минути. Готова е след 2 часа. Натъпква се в буркани и се залива със сока. Съхранява се на хладно или в хладилник. Да ви е сладко!

Сем. Цурови

ЛАБОРАТОРИЯ ЗА НОВИНИ. ЕКСПЕРИМЕНТЪТ ANNARBOR.COM

На 23 юли тази година мичигънският град Ан Арбър влезе в ползрението на националните новинарски емисии като първият голям американски град, който спира да издава единствения си ежедневен вестник The Ann Arbor News. Още на другият ден обаче, електронна версия на вестника - AnnArbor.com – зарадва почитателите на новините в района. Освен това, хартиена версия на електронното издание със същото име започна да излиза на пазара два пъти седмично във вторник и неделя. Мнозина наблюдатели на медийните процеси в държавата побързаха даzakлеймят решението на собствениците на ежедневника Advance Publications докато други обявиха решението за революционно.

За любителите на новини, местните вестници са нещо много повече от средство за доставяне на информация. В много случаи, те са орган, който формира обществено мнение и обединява жителите в подкрепа или опозиция спрямо написаното. Прекарването на време с вестник в ръце е навик, който трудно може да бъде пречупен или заменен. “The News беше като стар приятел. Хората не знаеха точно защо прекарват времето си с него, но продължаваха да го правят именно, защото го чувстваха като стар приятел,” споделя Чарлз Айзендрат, председател на Knight-Wallace Foundation в University of Michigan.

През последните няколко години, редица американски градове загубиха някои от любимите си вестници. 146 годишният сиагълски Post-Intelligencer и 149 годишният Rocky Mountain News спряха да излизат наскоро. Други вестници пък продължават да работят на загуба в резултат на намалени платени обяви, трудни икономически времена и засилващата се конкуренция на електронни новинарски издания. Например, само за последните девет години, The Ann Arbor News загуби повече от половината си страници за платени съобщения в резултат на конкуренцията на интернет страници за безплатни обяви. Вместо да обявят фалит обаче, собствениците на вестника, които притежават над 20 издания из цялата страна, решават да направят експеримент, трансформирайки хартиеното издание на The Ann

Arbor News в електронно. От работещите през май 2008г. 316 служители, на работа остават едва 60, от които 35 репортери. Повече от всякога изданието разчита на около 80 автори на блогове, мнозинството от които неплатени. Според президента на AnnArbor.com Мат Крейнър, целта на голямото количество ежедневно публикувани блогове е създаването на социално-медийен формат, който да замени познатият досега от хартиеното издание новинарско-медийен формат. Обявите продължават да бъдат важна част от съдържанието, а читателите гласуват за своя любима обява, която бива публикувана на първа страница на хартиеното издание в неделя.

В отговор на въпроса защо именно Ann Arbor е избран за този експеримент, Крейнър обяснява, че в основата на това решение са жителите на града, които са сред най-информиранията част на нацията. Най-големите работодатели в Ann Arbor са университетите и болниците, а близо половината от населението има пост-бакалавърска степен на образование. Това означава не само, че медийният пазар там е отворен за нови концепции и идеи, но и че комуникацията е приоритет за жителите.

Не всички жители на Ann Arbor, обаче, са ентузиазирани от перспективата за електронни новини. Според Джули Уетърби, която работи в библиотеката на University of Michigan, “Познатият хартиен вестник трябваше да бъде подобрен, а не заменен от изцяло нов формат. Идеята да разрушиш нещо добре познато и старо, за да създадеш нещо лъскаво и ново на негово място, никога не работи добре.”

Освен това, Ann Arbor е град, в който винаги има изобилие от новини. Още преди създаването на AnnArbor.com, привържениците на интернет новините се информират редовно от друга уеб страница, отразяваща местни новини. Според нейните създатели, Мери и Дейв Аскинс (бивши служители на The Ann Arbor News), страницата привлича над 20 000 посетители месечно и немалко рекламодатели и местни спонсори. В такъв случай, въпросът дали ще се намерят достатъчно посетители за две местни информационни интернет страници остава отворен.

За други жители на Ann Arbor, ситуацията създава нови перспективи пред бившите служители на The Ann Arbor News. Издателите на 33 годишното безплатно месечно издание Observer се надяват да привлекат част от репортерите и рекламодателите на закрития вестник. Друго местно издание, The Ann Arbor Journal, увеличи месечната си циркулация до 20 000 броя три седмици преди края на конкурента си. Местните жители четат и университетския вестник Michigan Daily, който въпреки, че не отразява всички новини от града, фокусира вниманието си върху случващото се в университета.

По-голямата част от жителите на Ann Arbor вече

чувстват липсата на The Ann Arbor News. Мики и Дейвид Мъри, например, са двойка, за която всеки ден е приключвал с местния вестник в ръка. На няколко пъти, семейството е продавало и купувало коли чрез обявите във вестника. Двойката счита себе си за активни професионалисти, които отбягват електронните новини, защото четенето им напомня на работно задължение. “Ние не сме среу промените. Но защо всичко се случи толкова внезапно, без никакво предупреждение за лошото финансово състояние на вестника? Ако знаехме всичко това, ние бихме платили и много по-висока абонаментна цена, за да запазим вестника,” заявяват те.

В днешният силно фрагментиран медиен свят, където борбата за читатели винаги оправдава средствата, лоялни привърженици като Мики и Дейвид Мъри са особено важни. Тяхната лоялност, обаче, е трудно печелима. Какъвто и да е резултата от експеримента на Advance Publications в Ann Arbor, вече я ясно едно: да изпълниш страниците с добро съдържание е лесно. Да изпълниш сърцата на читателите с добри новини – не.

АНЕЛИЯ ПЕТРОВА

ИМАМ ЛИ НУЖДА ОТ ЗАСТРАХОВКА "ЖИВОТ"?

Застраховката “Живот” предпазва тези, които са зависими от вашите доходи. Ако починете преди да сте се пенсионирали, застраховката осигурява семейството ви с доходи, които заместват вашите. Това им позволява да си стъпят обратно на краката по-бързо след вашата смърт. Застраховката също заплаща медицински разходи и погребение, за които иначе семейството ви ще трябва да се погрижи. Застраховка “Живот” не е добър начин да забогатееете. Тя също не е най-сигурният начин да оставите наследство на семейството си. Някои видове застраховки “Живот” натрупват капитал, но той не е голям. Затова основната цел на застраховката е да помогне на семейството ви да се справи с трудностите след като вас ви няма.

Не всеки обаче има нужда от застраховка “Живот”. Нека разберем дали вие имате нужда!

Застраховка “Живот” е част от дългосрочните планове на повечето американци. Тя може да бъде полезна за родители на непълнолетни деца, за родители с умствено или физически изостанали деца и за майка или баща,

които са единствен източник на доходи.

Застраховката помага за поддържането на нормалния живот на наследниците на починалия родител. Тя също може да е източник на средства, необходими за погасяване на дългове, за погребение и за плащане на имуществени (estate) такси на починалия. Семействата без деца, или чиито деца са пълнолетни и самостоятелни, може да нямат нужда от застраховка “Живот”. Затова ще разгледаме няколко въпроса, които ще ни помогнат да определим вашите дългосрочни и краткосрочни потребности. ако решите, че имате нужда от застраховка, трябва да знаете точно защо, за да закупите правилния вид. Не е необходимо да закупувате повече, отколкото се налага. Сега към въпросите.

Дългосрочни потребности

За да определите дали застраховката “Живот” е подходящо средство за защита на семейството ви в дългосрочен план, помислете върху следните въпроси:

Колко души са зависими от вашите доходи? Ако отговорът тук е “няма такива”, най-вероятно нямате нужда от застраховка “Живот”. Ако отговорът е “един” или “няколко”, продължете към следващите въпроси.

От какви средства семейство ви ще има нужда при евентуалната ви смърт? Един от начините да определите тази сума е да изчислите годишния си доход. От това число извадете сумата на текущите си застраховки “Живот” (ако имате такива) и стойността на имуществото, което семейството ще наследи от вас. Извадете допълнителните доходи, които те ще получат като помощ от родителите ви и от цялото семейство. Крайната сума ще покаже лимита на застраховката, от който имате нужда.

Колко дълго ще отнеме на семейството ви да се свърже след вашата кончина? Ако децата ви са все още ученици, те биха могли да получават частични стипендии. Ако вече са завършили колеж, е възможно да нямат нужда от голяма парична помощ. Обсъдете с вашия съпруг/а колко време ще му/и отнеме да се върне обратно на работа.

След като отговорите на тези въпроси, може да установите, че вашето семейство има нужда от допълнителните доходи на застраховка «Живот». В крайна сметка, добра застраховка «Живот» ще помогне значително, особено ако имате малки деца.

Краткосрочни потребности

Нека сега определим какви са вашите краткосрочни потребности чрез следните въпроси:

С каква сума ще разполага семейството ви за всекидневни разходи и за разходи последвали веднага след смъртта ви? Добре е, ако сте инвестирали в сметки или акции, които да бъдат изплатени на семейството Ви след Вашата смърт. Не всички обаче успяват да заделят пари за това.. Помислете от каква сума ще има нужда семейството в първия месец след вашата смърт.

Колко време ще отнеме на наследниците ви да прехвърлят вашето имущество на тяхно име след смъртта ви? Ако сте уредили предварително собствеността ви да бъде бързо прехвърлена на семейството ви в случай на смърт, нямате нужда от застраховка. Ако обаче имуществото ви е описано в завещание, ще отнеме месеци завещанието да бъде изпълнено. Следователно, семейството ви ще има нужда от малко повече пари през първите няколко месеца. Ще имате също нужда от застраховка «Живот», ако нямате никакви спестявания, които да оставите на семейството си.

Колко и какви такси ще трябва да се платят за оставеното от вас имущество? Ако по-голямата част от имуществото ви е във формата на имот, ценна колекция, част от малка компания, бижута и други, семейството ви ще изгуби доста пари, ако се опита да продаде това имущество по най-бързия начин. При налична застраховка "Живот" обаче, то няма да има нужда да продава имуществото ви бързо, а може да го направи по правилния начин, без да губи пари. От друга страна, ако по-голямата част от имуществото ви е във формата на банкови сметки, спестявания, акции и други, семейството ви ще може да ги изтегли бързо, без да губи пари от тях. В този случай няма да имате нужда от голяма застраховка «Живот».

След като отговорите на тези въпроси, трябва да имате добра представа от какъв вид застраховка «Живот» и от какъв лимит имате нужда.

Преди да продължим обаче, трябва да обсъдим и възможностите за лица, които имат собствен бизнес. Те трябва да знаят от какви средства ще се нуждае бизнесът им, ако внезапно починат. Те трябва също да решат дали искат наследниците им да продължат бизнеса. В този случай, собственикът трябва да има представа от какви средства ще се нуждаят наследниците му, за да продължат бизнеса. Може да се наложи да имате застраховка за покриване на недостиг на доходите за определен период от време, докато наследниците ви свикнат с управлението на фирмата.

Повечето от вас вече трябва да имат добра представа от каква застраховка “живот” и от какъв лимит имате нужда. Ако все още се колебаете, посъветвайте се с вашия застрахователен агент.

Ето и различните видове застраховка "Живот":

- Периодична застраховка (Term Life Insurance);
- Застраховка за цял живот (Whole Life Insurance);
- Универсална застраховка (Universal Life Insurance).

Разбира се има и други видове застраховки «Живот», но тези са най-известните и най-често закупуваните.

В следващото издание ще разгледаме разликите между тези три вида застраховки и ще се опитаме да определим кой вид е най-подходящ за вас.

ДЕЯН КОЖУХАРОВ, AIS, AAI, ARM
Kozhuharov Insurance Agency

E-mail: deyan@kozuharovagency.com

Телефон: (269) 441-5158

безплатен номер (877) 205-0051

Работното време: от понеделник до петък от 8:00 до 17:00 часа

ДАВАМ ПО НАЕМ

Давам апартамент по наем на 2-рия етаж с 2 спални, Madison Heights (11 mile и John R.) Цена \$480.

Може да живеят и двама души, които да делят наема. За контакти: (313) 485-7307 Венко.

Е-мейл: smileey42@yahoo.com

Тук е мястото да рекламирате вашия бизнес. Пишете ни на е-мейл адрес:

INFO@BULGARIANSINDETROIT.COM

ПРЕВОЗ НА ЛИЧНИ ВЕЩИ ДО БЪЛГАРИЯ

В редакцията се получи запитване от семейство, което напускаше Детройт, и търсеше фирма, чрез която да превози покъщнината си до България. Потърсихме собственика на фирма TranSphere Inc., която се занимава с международни превози на лични вещи, за повече информация. Седалището на фирмата е в Уестланд. Собственикът на фирмата, който се представи с името С.К. е роден в Индия и е започнал бизнеса преди 20 години без нито едно свое пени. „Добър бизнес”, помислих си аз веднага. Президентът на фирмата се оказва много любезен и приятен събеседник. Докато ме развеждаше из просторните помещения, С.К. не спря да разказва с голямо увлечение за бизнеса си. Личеше си, че е изградил всичко с много труд и е прекарал часове на работното място. TranSphere разполага с огромно, закрито складово помещение, което се отоплява с модерна локална система. На място видях секциите, където всеки клиент складира багажа си - от лимузини до кашони с всякаква покъщнина. Един клиент тъкмо си стягаше на място нещата за Танзания, между които видях новичък Хамър и лампи с фотоклетки за осветяване на пътеки. Останах много впечатлен от разговора със С.К и всичко, което видях във фирмата му. Двата часа минаха неусетно. Още съм озадъчен от предположението на С.К., че тепърва много хора от Балканите ще поемат пътя обратно към родния си дом.

Потърсихме за коментар Бойко Бончев, който е ползвал услугите на TranSphere. Г-н Бончев сподели, че познава С.К. от 5 години и никога не е имал проблеми. Даже е препоръчал други клиенти, които също са останали доволни.

TranSphere е тук, в Метро Детройт, и не е нужно да

ходите до Чикаго или Ню Йорк. С.К. е готов да разговаря с всеки, който е решил да превозва багаж до България, защото клиентите имат различни изисквания. Така например, „може трима клиенти да превозват болтове, но при първия това да са болтове от етажерките за книги, при втория клиент – болтове за кола, а при третия – само болтове с цел бизнес.” Според С.К., особено важно е хората, които са решили да напуснат САЩ окончателно, да се посъветват със специалисти.

ВЕЛЕСЛАВ НАЧЕВ

Адресът на фирмата е:

5800 COMMERCE DRIVE

WESTLAND, MICHIGAN 48185.

Интернет-страница: <http://www.transphereinc.com>

Телефон за връзки: (734) 727-1307

Попитайте за президента на фирмата С.К.

ТРИПТИХ ЗА ОБИЧ

*Посвеждавам на Добромир, добрият приятел,
чиято сила на духа може да го заведе навсякъде,
където другите дори не смеят да мечтаят...*

The view is unbelievable! Darling, this is the most impressionable place in the world, isn't it?

- Yes! It's beautiful, but... you say so, because you've never seen Rila, Pirin and Rhodopes...

- Rila..., Pirin..., Rhodo...pes? What do these names mean? Where is that ?

- These are three mountains in Bulgaria, my darling...

- Bulgaria?... Oh, yes! I've heard about it. Isn't it the country of the yoghurt, roses, umbrella and... nurses?

- It may be so, but for me Bulgaria is the country of Rila, Pirin and Rhodopes mountains!

- Please, tell me something about them!

- It's difficult to say something about them. You must simply go and see them.(1)

/ Из случайно дочут разговор между две дами на 2 август 1982 г. На гледчера Гросглокнер над Клагенфурт, Алпите, Австрия/

Кръвта нахлу в главата ми, плисна вълна в ушите ми и възпламени алени петна по бузите ми. Студеният алпийски въздух изпълни до краен предел дробовете ми, за да избухне след миг в едно горещо и задъхано: "I'm from Bulgaria! I can tell you about..."(2), но... глас не излезе! Дланта ми автоматически затисна устните ми, а въздухът изсвистя между тях като спукан балон... Там, на студения сив гледчер, на стотици километри от България, за първи път осъзнах какво е незнание: в съзнанието ми прошумоляха няколко страници от учебника по география; появили се имената на 3-4 върхове, запомнени от кръстословиците; мярнаха се 1-2 размазани картички на почивни станции, изплува зазубреното наизуст от „Великата Рилска пустиня“ на Вазов и онова смешно заглавие на Алеко, което така и не запомних до край: „С говежди вагони до..."

Не знаех! Не знаех нищичко за Рила, Пирин и Родопите! ...

Срамът като шамар изплющя по лицето ми и обля с нервна пот тялото ми... Не знаех... Нищо не знаех... Сепнаха ме тревожните очи на англичанките: Do you feel bad? Can we help you? (3)

- Не, не! Добре съм! Ще се справя сама...

Снимка: Свилен Панайотов

Не се заклех. Просто го поисках от душа и сърце...

I

Случката в Алпите беше избледняла в паметта ми, когато в навечерието на първото си екскурзионно летуване, разгърнах картата на Родопите. Те разпалиха любопитството и въображението ми със звучните и необикновени имена: Модър, Персенк, Агупка, Мрежичко, Мургавец, Жребичко, Рогожче, Върховръх и оцветиха неспокойния ми сън във всички нюанси на палитрата.

Бях забравила какво е нетърпение...

* * *

Очаквах срещата си с Родопите като забавна игра с непознато дете – ще го погледам, ще го помилвам, ще си кажем „чао“ и... после всеки ще се върне към обичайните си занимания. Очаквах, но... се излъгах.

Пред мен бавно се надигна възрастна селска жена, видяла и препатила много. Готова да посрещаш и изпращаш - все с добра дума. Да поучава – все с благ поглед. Снагата ѝ беше заоблена като ръчно месен хляб – откъдето ѝ да го погледнеш – кръгъл, пръхкав, мамещ. Ухаеше на борови иглички, мъх и манатарка. С меки и плавни движения из-под кафявата руба. Не се натрапва. Не досажда. Не бърза. Очаква сам да я откриеш, да я попиташ, да се посъветваш. Уж я няма, а все е до теб. С всяка извървяна крачка усещаш ръцете ѝ да размотават и последното кълбо от напрежение в тялото ти, за да можеш да я погледнеш с бистри очи и чисто сърце. Тогава и тя отваря истински душата си за теб...

ТРИПТИХ ЗА ОБИЧ

* * *

Римският път поглъщаше жадно стъпките ни, за да ги прибави към богатата си колекция от следи на траки, римляни, византийци, българи, турци, разноезични пътници и туристи и какви ли не още... Мъхът ревниво беше обгърнал дяланите плочи, за да скрие тайните им през вековете. Погледите ни не пропускаха и сантиметър от древния път, сякаш търсеха доказателства, че именно оттук най-често е минавала Историята. Чувствахме се едновременно помъдрели от допира с Вечността и безсрамно млади в сравнение с гравираниите от Времето камъни... Един детски вик ни върна в настоящето:

- Вижте! Вижте-е... Баба Яга!
- Не! Това са вълкът и лисицата от „Болен здрав носи“!
- Нищо подобно! Това е... Това са...

Само на 2-3 крачки от Римския път попадаме в друго измерение – малка полянка, излязла от най-истинската приказка, а на нея – съборени от тежестта на годините, няколко бора са преплели в последна прегръдка артритните си ръце и нозе. Въображението ни поръсва невероятните фигури с жива вода и ги възкресява. Всеки открива любимите си герои и детството нахлува неудържимо. За секунда се преобразяваме от сериозни и съдържани възрастни в палави малчугани. Гласовете ни оживяват дървените скулптури и се понасят нагоре, към връх Персенк...

Точно такъв весел смях дали се е носил някога над древния Римски път?...

* * *

Крачим мълчаливо към връх Модър. Пътном сме научили, че хижата преди дни е изгоряла. Раниците ни изведнъж натежават. Все по-често някой настъпва някого, друг спира да извади камъче от обувката си, трети пък хленчи за вода. Ритъмът се нарушава окончателно. Дори ние, зайците, се разстройваме. Нищо, че никога не сме я виждали...

- Ето я! - извиква някой, избързал пред водача и стреснато се обръща назад, за да се увери, че не е сам със зловещото зрелище. Мълчаливо се скупчваме...
- Модър... – въздъхва водачът и името на хижата

Снимка: Свилен Панайотов

увисва в тишината на мълчанието. Красотата на доскорешните гледки се разпилява като мъниста от скъсан гердан... Грозно и страшно: черни тухли, изтърбушени пружини, натрошени стъкла, овъглени черчевета... Полуразтопена медна камбанка се подава от пепелта... Палавника на групата протяга към нея ръка, но едно рязко „Не!“ я заковава:

- Не виждаш ли, че е без език?! – малките пръстчета, като никога послушни, потъват в джоба. Този път без въпроси...

Мълчаливо, като от чумаво място, поемаме към Върховръх... Нещо ме кара да се обърна – облак засенчва руините и аз съм готова да се закълна, че чух ехидния кикот на Злобното джудже, помъкнало към скривалището си чувала с откраднатите скъпоценности...

Без да ме пита, паметта ми щраква и фотографира този миг за вечна снимка в албума на тъжните ми спомени...

* * *

Мекият шепот на боровите иглички заглъхва с редеещите вековни дървета. Между тях и фината дъждовна плетка прозира поляна. В сърцето ѝ са преплетени няколко пътеки, които след прегръдката си тръгват всяка по своя път – към Наклонените поляни и село Забърдо, към седловината Гробен камък, към Айдарски суват и Челевещница. Сякаш посъветвали се с техния по-голям събрат – Римския път, те стръмно се спускат или плавно лъкатушат между меката гръд на Родопите...

Дъждът измива акварелните спомени, за да опъне

ТРИПТИХ ЗА ОБИЧ

ново платно за предстоящата гледка, изплуваща бавно от перлената мъгла – Глухите камъни! Две каменни купни, забити сякаш от тежка ръка и проклинащ глас, препречват пътя на групата ни. Глухата грамадата остава и няма пред питащите ни погледи, но легендата с дъх на омайниче витае във въздуха и нашепва, нашепва... Запленени от очите на Мартин войвода, две сестри-хубавици тръгнаха след гордия хайдутин, без да се покорят на близките си. Клетвата на злочестата майка ги настигнала на сред поляната...

Дъждовната пелена изведнъж се продира, вятърът разкъсва облаците и другият край на поляната с Глухите камъни се събужда от бликнала тъжна песен. Група ученици, увили с найлон касетофона си, са окаменели, заслушани в песента: "Руфинка болна легнала"

Руфинка болна легнала
на високана планина,
никой до нея не беше
сал стара и майчица.
Тя си Руфинки думаше:
- Руфинко, моя дощеро,
мила ли ти е рубана,
рубана още либено?
Майчинко, мила и драга,
не ми е мило либено,
ам ми е мила диньоса,
че са е пролет пукнала,
всичко от земя излиза,
пък я ще в земя да влезе.
Иди ми, майчо, порукай
мижова Фатма да дойде,
да си и придам, майчинко,
моено либе да води,
моена руба да носи...

Дори не си кимваме, а замръзваме на местата си, за да не изпуснем нито звук от сграбчващата сърцата ни песен. А тя, тя се издига над нас, над Глухите камъни, над небесната дъга и полита още по-нагоре във висинето...

Всяка група си тръгва по пътя - мълчаливо се разминаваме, криейки влагата в очите си. Всеки, забравил лошите думи, готов да прости, да подаде ръка. Пръв...

Снимка: Свилен Панайотов

Оставаме болни за цял живот. Неизлечимо. Болни от любов към Родопите...

* * *

Когато мислех, че съм преситена от красота и очите ми са препълнени от хубост, застанахме пред Чудните мостове. Убедихме се единодушно, че са наистина чудни. Поцъкахме с език, погладихме бялата твърд, промушихме се под издълбания от Времето варовик, а когато бяхме готови да потеглим – стана чудото: току пред мен хрусталакът се разтвори и от него буквално изникна из-под земята възрастна жена – най-старата наречница от приказките. Сладкодумна и добросърдечна, за броени минути с напевния си глас тя ни разказа за живота си, заключен в нейните 89 години:

- На това място съм проходила, тук искам и да завърша пътя си, когато му дойде времето...

- Дай, Боже, след още много години –пожелавме й от сърце и сподирени от нейната благословия, поехме надолу...

Дълго време старата жена не излизаше от ума ми. После, чак във влака, докато намествах аленото омайниче между страниците на тефтерчето си, се сетих: добродушното й лице на фея не се връзваше с очуканите й туристически обувки и избелялата раница на гърба й... Всъщност, те само завършвахме образа на мъдрата, щедрата, обичливата Родопа планина...

(1) - Гледката е невероятна! Това е най-впечатляващото място на света, нали мила?

Вестник на българите в Детройт

ВЕСТНИК НА БЪЛГАРИТЕ В
ДЕТРОЙТ

Phone: 586-219-8710

E-mail: info@bulgariansindetroit.com

Българска
Застрахователна
Агенция Кожухаров

[Можете да коментирате статиите от вестника на нашия форум тук.](#)

Броя подготвиха: Анелия Петрова, Росица Димитрова, Даниела и Велеслав Начеви

Авторите носят отговорност за съдържанието на материалите. Изказаните мнения е възможно да се различават от становището на редакционната колегия.

Благодарим за финансовото съдействие на:
Мати Болгария, P.O. Box 5662, Dearborn, MI 48128.
e-mail: matibgdetroit@mail.bg

Фирма "Билиана" (248) 939 0401 - Резервации за самолетни билети, ваканционни пакети, хотел, наемане на кола. Преводи и легализация на документи.

[Абонирайте се за вестника тук](#)

Българска Телевизия вече и в САЩ

ТРИПТИХ ЗА ОБИЧ

- Да, наистина е красиво, но... говориш така, само защото не си виждала никога Рила, Пирин и Родопи...

- Рила..., Пирин..., Родо...пи... Какво са това? Къде е това?

- Това са три планини в България, мила моя...

- България?... О, да! Чувала съм!... Не беше ли това страната на киселото мляко, розите, чадъра и... медицинските сестри?

- Може и да е така, но за мен тя е страната на Рила, Пирин и Родопи...

- Разкажи ми за тях, моля те...

- Не може да се разкаже! Просто трябва да се отиде и да се види...

(2) Аз съм от България! Аз мога да ви разкажа за...

(3) Лошо ли Ви е? Можем ли да Ви помогнем?

ДИМИТРИНКА НЕНОВА, кореспондент от Варна

Очаквайте продължението в следващия брой

Снимка: Свилен Панайотов